

[Bomholt.]

lovens Bestemmelser overhovedet ikke kan opfyldes. Jeg vilde, parentetisk sagt, finde det ønskeligt, om man her gennem en Ændring i Udstykningsloven forhindrede en meget uheldig Videreføring i denne Retning. Det maa imidlertid være klart, at der ikke kan ydes Erstatning. De Krav om Erstatning, der blev fremsat fra enkelt Side i Strandfredningskommissionen, kan ikke imødekommes. Over for Erstatningskravet vil der være Grund til at gøre opmærksom paa, hvad „Berlingske Tidende“ skrev i en saglig og særdeles interessant Artikel i Bladet fra 14. Januar. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere et Stykke deraf:

„Naar man ser, hvorledes det i andre Lande har været nødvendigt at indsamle Millionbeløb for at købe Landstrækninger ud mod Havet for at forhindre en Udstykning og heraf følgende Ødelæggelse af Naturskønheden paa saadanne Steder, kan Loven meget vel blive et Eksempel til Efterfølgelse ogsaa for andre Lande. Vi beklager for saa vidt de Indgreb, en saadan Lov vil medføre over for Borgernes frie Ret til at disponere med deres egen Jord, men paa den anden Side kan man ogsaa meget vel tænke sig mange Eksempler, hvor fri Dispensationsret med Hensyn til Byggeri kan virke ødelæggende over for andre Grundejere inden for det paagældende Omraade.“

Ja, netop. Byggelinien vil være i Grundejernes egen Interesse. Hvis Stranden beslaglægges af den nærmeste Række Huse, vil de bagved liggende Grunde, der afskæres fra Adgang til Stranden, dale i Pris. Holdes Stranden derimod fri, vil Strandretten kunne kapitaliseres eller værdigøres ogsaa paa de bagved liggende Grunde. Det er ikke til Gene for den nærmest boende, at han maa bygge paa den bageste Del af sin Grund, tværtimod.

Der er Kommunalbestyrelser, som har gennemført Ordninger af videregaaende Karakter end den Byggelinie, der her er foreslaaet. Jeg henviser f. Eks. til den konservative Gentofte Kommunes Byggevedtægt, der indeholder betydelig skrappe Bestemmelser end det Forslag, som her fremsættes, en Byggevedtægt, der deler Kommunen i Zoner, saaledes at der kun kan bygges paa

bestemt Maade i de enkelte Zoner, og denne Begrænsning af Borgernes Byggeret er prøvet for Højesteret, og hvad der er Lov gennem en kommunal Byggevedtægt, maa vel ogsaa kunne være Lov gennem en national Byggevedtægt.

I § 24 omtales Adgangen til Skovene. I Forslaget af 1925 var det paatænkt at gøre alle fredede Skove tilgængelige for Offentligheden, medens Forslaget her begrænses til de af Offentligheden ejede Skove, Stats- og kommunale Skove med videre.

Der fastsættes meget klare og skarpe Ordensbestemmelser for Færdselen i Skovene, og det maa hilses med Tilfredshed. Hvis der øves Hærværk i den Natur, som stilles til Disposition for os alle, skal det straffes, og det skal efter min Mening straffes haardt. Hærværk i Naturen, Skoven f. Eks., er ikke blot en Krænkelse af Skovejerens Rettigheder, men en Haan mod os alle og skal ikke under nogen Omstændigheder taales.

Flertallet af de private Skove er, saa vidt jeg kan skønne, aabne for Publikum. Det skulde glæde mig meget, om de Skove, der hidtil har været lukkede, kunde blive genaabnet, naar det ses, at Ordensbestemmelserne virker. Det skal dog tilføjes for at give et retfærdigt Billede, at i Almindelighed er Publikum hensynsfuldt. Derom vidner bl. a. Tilstanden i de københavnske Parker og Haver. I øvrigt tror jeg, hvad jeg tilføjer som en Parantes, at en mere rationel Løsning af Lejrpladsproblemet vil betyde et Plus med Hensyn til Naturfred.

For Skovene foreslaas en Byggelinie i en Afstand af 300 m fra Skovbrynet, dog kun for Skove over 20 ha. Forslaget skyldes æstetiske Hensyn. Her som ved Strandbredderne vil der blive Tale om adskillige Dispensationer. Det er mit Haab, at de Afgørelser, der i saa Fald administrativt skal træffes, træffes hurtigt.

§ 28 omhandler Fredning af Planter og Dyr. Pattedyr og Fugle er dog undtaget, idet der for disse Grupper for nylig er vedtaget en særlig Lov om Reservater. Denne Lov henleder uvilkaarligt Opmærksomheden paa, om ikke ogsaa andre Fredninger af jagtlig Interesse kunde nyde godt af Jagtfondens Midler — jeg ser et Smil vise sig visse Steder.

§ 29 vedrører et Centralregister omfat-